

hederne til at indhente Oplysninger fra Vekselererne med Hensyn til de Personer, der havde foretaget Omsætninger i disse Værdipapirer, som et Middel til en korrektere Skatteansættelse til Indkomstskat. Man var den Gang enig om, at det ikke vilde være rigtigt at forlange Opgivelser over hele Linien, saaledes at enhver, selv den mindste, rent minimale Omsætning, en Person havde foretaget, skulde opgives. Det blev administrativt at fastsætte, efter hvilke Regler Skattedepartementet skulde indhente disse Oplysninger fra Vekselererne. Nu er det mig bekendt, at den Grænse, som den højtærede Finansminister administrativt har fastsat, og som, saa vidt jeg ved, er 300,000 Kr., er blevet befundet for høj af Landsoverskatteraadet, og at dette overfor Finansministeriet har udtalt sig for at sætte Grænsen ned. Der er ogsaa kommet mig for Øre dels en Række Tilfælde, hvor samme Person har foretaget Køb og Salg hos flere forskellige Vekselerere, dels en Række Tilfælde, hvor Købene og Salgene er blevet fordelt paa Medlemmer af den vedkommendes Familie eller paa nære Venner og Bekendte, saaledes at der i Virkeligheden er Tale om Omsætninger for den enkelte Persons Regning af Beløb, der ofte er flere Gange saa store som 300,000 Kr. Forholdet har overhovedet udviklet sig saaledes, at det vistnok maa siges, at denne Grænse er sat for højt. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Finansminister at tage under Overvejelse, eller helst, hvis han, som jeg formoder, allerede har overvejet denne Sag, da i Dag at udtale sig om, hvorvidt han kunde tænke sig at foretage en Nedsættelse af denne Grænse. Jeg tror, en saadan Nedsættelse vil være i høj Grad ønskelig under de foreliggende Omstændigheder.

Finansministeren (Brandes): Jeg forstaar det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) saaledes, at han giver sin Tilslutning til Lovforslaget, saaledes som det foreligger, ogsaa i den Retning, at det er en midlertidig Lov, der kun gælder for de næste 7 Maaneder. Det ærede Medlem nævnede det ikke, jeg vil derfor tillade mig at nævne det. Jeg har set i et Blad, som særlig beskæftiger sig med Børsforhold, at der gøres gældende, at man ingen Sikkerhed har for, at Skatten ikke skulde blive bestaaende, saaledes som den nu er foreslaaet — ingen Sikkerhed har for dette, efter at dette Lovforslag er fremsat. Jeg vil derom sige, at naar Lovens Gyl-

dighed udløber, bortfalder jo den forhøjede Afgift, og at den derimod meget vel kan indføres igen ved ny Lov, hvis man skulde finde dette fornødent.

Dernæst stillede det ærede Medlem et Spørgsmaal til mig angaaende den Grænse, som blev sat af Finansministeriet for den Ret, man efter Lovens Bestemmelse havde faaet til at afæske Banker, Vekselerere og andre, der beskæftiger sig med Omsætning af Værdipapirer, Oplysning om den Omsætning, der finder Sted hos dem. Jeg havde noget vanskeligt ved at gennemføre den Bestemmelse, ikke saa meget i dette høje Ting som i det andet høje Ting. Fra flere Sider i det Udvalg, der var sysselsat med Sagen, blev der gjort gældende overfor mig, at naar man fik denne Bestemmelse, maatte Finansministeren behandle dette Forhold med al mulig Diskretion. Det kunde kun opfattes paa den Maade, at man ikke skulde bruge Bestemmelsen saaledes, at man, som det ærede Medlem sagde, blankt forlangte over hele Linien Meddelelse fra vedkommende handlendes Side om hele deres Kundekreds — for at sige det kort —, der beskæftiger sig med den Art Omsætning af Papirer. Da jeg altsaa havde et saadant Paalæg fra de forskellige Partier, i alt Fald fra to Partier i Landstinget, mente jeg, at jeg ikke burde gaa til en lavere Grænse end de 300,000 Kr.s Omsætning. Men jeg erkender, at der er Anledning til at gaa noget lavere, og jeg skal tage det ærede Medlems Henstilling under Overvejelse. Jeg forstod det ærede Medlems Henstilling derhen, at han ønsker en lavere Grænse, men i Øjeblikket kan ingen af os sige, hvor lav den Grænse skal være. Jeg maa da derom sige følgende: Det er klart, at jo lavere Grænse man sætter, desto mere Anledning bliver der for saadanne Personer, der køber eller sælger offentlige Værdipapirer, til at skjule deres Omsætning, til at fordele deres Forretninger paa saa mange Steder som muligt. Allerede af de Oplysninger, der foreligger for Finansministeren med Hensyn til saadanne Omsætninger, viser det sig, at de, som har købt eller solgt Værdipapirer, er gaaet til meget forskellige Forretninger, har anlagt deres Handel saaledes, at den foregik snart i en Bank og snart hos en Vekselerer, og man har haft nogen Vanskelighed ved at finde dem. Sætter vi nu Grænsen noget lavere og bekendtgør dette i Øjeblikket fra Finansministeriet, vil derfor disse, jeg kan vel sige Spekulanter, være endnu mere Anledning til at forsøge